

متن پرسش

هرچه حوادث بیشتر برای آخرالزمانی شدن آغوش باز می‌کنند دارم از خودم بیشتر نگران و در آشوب می‌شوم. سلامی به رسم ادب، به رسم دعاگویی، به حکم تسلیم! سلامی به آرزوی پناه جویی؛ سلامی به همه ی مجاهدان از اولین تا آخرین می‌دهم بلکه کسی این میان به فریادم برسد. گاهی از خواب بیدار می‌شوم و در تاریکی صبح گویی این هیبت سوره ی عنکبوت است که قلبم را در دام نفسم به بند می‌کشد، آنقدر از خودم می‌ترسم که نمی‌دانم چه کنم؛ و این از معقولانه ترین ترسهایی است که تا کنون داشته‌ام... انگار می‌بینم که خدای عزیزم؛ خدای مهربان، خدای ارحم الراحمین به وقت سوره ی عنکبوت ... و نوبت امتحان که می‌رسد هیچ رحمی به دلش نیست، هیچ رحمی! سر این حرف با کسی شوخی ندارد؛ با هیچ بشری! اصلاً شاید همین رخس بوده که در اصرار ارنی های موسی تجلی داده که موسی در دم جان داده! وگرنه موسی که دم به دم با خدا می‌گفته و همراز و همدم بوده! ... و حالا من به میدان آمده‌ام تا شما را قسم بدهم که هر مستجاب الدعوه ای می‌شناسید بگویید به او که برای من دعا بکند؛ آخر ترسوها شهید نمی‌شوند! و تاریخ تخته گاز دارد به سوی غربال آخرالزمانی می‌تازد... به خانواده ام نگاه می‌کنم که چطور می‌شود بتوانم از شان بگذرم برای راه خدا؛ یعنی آیا می‌توانم؟ اینجا بود که گفتم به امام حسین که عجب کاری کرد!... و این سوره ی عنکبوت است که این روزها انگار هر روز دارد بر زندگی ام وحی می‌شود.. دعا کنید قلبم این میان نمیرد، ایمانم ذبح نشود که این ذبحی عظیم و الیم خواهد بود! ... کاش خدا کرمش بیشتر از همیشه گل کند و دلش مشتی تر از همیشه شود و در هم بخرد؛ وگرنه من زمین می‌مانم که می‌مانم ... دلم برای روزهای ساده زیستی تنگ شده؛ خیلی تنگ شده، برای دلم هم خیلی دعا کنید

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: چه اندازه زندگی در طوفان زیباست. آری! آن‌گاه که حضرت محبوب که ربّ العالمین ما نیز هست؛ در جایگاهی فرمود: «أَحْسِبِ النَّاسَ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ» (عنکبوت/۲) که به گفته جنابعالی در اینجا و در این امتحان به هیچ وجه کوتاه نمی‌آید تا بزرگی‌های نهفته در جان انسان‌ها به ظهور آید و سره از ناسره جدا گردد. در همین طوفان‌ها است که باید نظر به مظاهر حضرت حق در هر میدانی که باشد، بیندازیم همانطور که در میدان فتنه مهرماه ۱۴۰۲ دیدید که با قهرش چه‌ها که نکرد و این به یک معنا یعنی خطاب به حضرت کلیم الله که در جواب تقاضای آن حضرت که خواست ذات را بنگرد، فرمود: «... لَنْ تَرَانِي وَ لَكِنْ أَنْظُرْ إِلَيَّ الْجَبَلِ فَإِنَّ اسْتَقَرَّ مَكَانَهُ فَسَوْفَ

تَرَانِي فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَ خَرَّ مُوسَى صَعِقًا..» (اعراف/۱۴۳). بنگرید که چگونه خداوند از در و دیوار عالم به ظهور آمده تا هر کوهی که باشد از جایگاه و جای خود بر کنده شود و او بماند و او، تا جهانی دیگر در منظر ما به میان آید و با نظر به آن جهان، شهادت هم حضور برتر ما در همین زندگی خواهد شد. در این مورد آقای علیزاده و خانم پریسا نصرآبادی در رابطه با حضور ما در نظم جهانی جدید و نسبتی که در خلیج فارس پیش آمده، صحبت‌هایی شده است که می‌توانید آن را دنبال کنید.

<https://eitaa.com/matalebevijeh/۱۳۹۴۴> موفق باشید